

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 27

7. července 2013

Cena: 8 Kč

PROZÍRAVOST KNÍŽETE ROSTISLAVA

Tento rok si připomínáme dvě velice významná výročí v historii křesťanství. Prvním výročím je 1 700 let od vydání Milánského ediktu, kterým v roce 313 římský císař Konstantin I. zaručil náboženskou svobodu v rámci říše římské. V tomto ediktu je uvedeno: „...jak křesťané, tak i všichni ostatní obyvatelé mají právo svobodné volby, aby byli stoupenci jakéhokoli vyznání, které si sami zvolí.“ Skončila tři století krutého pronásledování a zabíjení křesťanů.

Druhé výročí je významné nejen pro náš národ, ale také pro celou východní a střední Evropu, neboť si připomínáme 1 150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje. Životy a dílo těchto misionářů a učenců jsou často připomínány, a to jak těmi, kteří jsou následovníky jejich pronásledovatelů, tak jejich žáků. Zapomíná se však na účast a význam toho, kdo tyto bratry k nám pozval, tedy na knížete Rostislava.

V období jeho vlády přicházeli na území Velké Moravy misionáři, kteří více mysleli na politické zisky svých pánů, zvláště Franků a Němců, než na zvěstování křesťanství. Moravané se proto zdráhali přijímat víru, kterou přinášeli tito misi-

onáři, neboť se obávali, že s přijetím křesťanství by se mohli stát poddanými svých sousedů. Když se Rostislav stal okolo roku 846 panovníkem po prvním velkomoravském knížeti Mojmirovi, chtěl zabezpečit pro svůj lid život v míru a bezpečí. Věděl, že zvěstování evangelia může přinést ovoce jen tehdy, když slovanský lid bude vyučován jazykem, který zná.

Obrátil se proto k biskupovi v Římě s prosbou, aby vyslal na Velkou Moravu učitele, kteří by zvěstovali křesťanství ve srozumitelném jazyce. Římský papež však na jeho žádost neodpovídal, proto se kníže Rostislav po poradě s ostatními velkomoravskými knížaty a velmoži obrátil ke konstantinopolskému patriarchovi Fótiovii. Byzantský císař Michal III. i konstantinopolský patriarcha Rostislavovu prosbu uvítali a pověřili dva velice schopné misionáře a diplomaty, aby odešli na Moravu a srozumitelně a nenásilně zprostředkovali Slovanům zvěst o Ježíši Kristu.

Ortodoxní církev v Konstantinopoli se vyznačovala vzdělaností, duchovními ctnostmi a velkým kulturním bohatstvím. Žádnému národu

nebránila konat bohoslužby v rodném jazyce a podporovala překládaní Písma do jazyků různých národů, aby se všichni lidé dozvěděli o plné a pravdivé zvěsti evangelia.

Činností Cyrila a Metoděje však byly ohroženy zájmy německých latinských kněží nejen po stránce hmotné, ale i národnostní a církevně-politické. Proto již roku 864, po roce působení věrozvěstů na Velké Moravě, vyslal německý král Ludvík proti Rostislavovi vojenskou výpravu, kterou požehnal ve svém listě i papež Mikuláš I.: „Když oznamuješ, že věrný král Ludvík pomýšlí odjet do Tulmu, aby tam upevnil mír s bulharským králem a přinutil Rostislava chtít-nechtít pokorit se, prosíme všemohoucího Boha, aby anděl, který byl s patriarchou Jakubem, byl i s ním a se všemi jeho lidmi, aby dobře připravil jeho cestu, aby se v pokoji a radosti vrátil do své země“. Nakonec dosáhli německí kněží svého. Rostislavův synovec Svatopluk vydal svého strýce Němcům, kteří ho oslepili a odsoudili k doživotnímu vězení, kde zemřel. Na Velkou Moravu se tedy již nikdy nevrátil a nespáčil, jaké skvělé dílo zde bratři vykonali. Jejich žáci začali být pro-

Také tradiční sázavská pouť se tento rok nesla ve znamení oslav výročí Cyrila a Metoděje. Krásné prostředí Sázavského kláštera přivítalo slunečnou červnovou sobotu 22. června množstvím návštěvníků z okolí i vzdálenějších míst, kteří se zúčastnili bohoslužby, koncertů, pravoslavných nešpor, přednášky o aktuálnosti cyrilometodějské tradice a ti mladší také her a soutěží. Na snímku děti z dětského domova Sázava se zdařilým obrázkem věrozvěstů, který namalovaly v rámci výtvarné soutěže.

následování latinskými kněžimi a byli z Moravy vyhnáni. Odešli do okolních krajin a jejich přičiněním se stali téměř všichni Slované i Bulhaři pravoslavnými východními křesťany. Tak jako jiní významní mužové

našeho národa i Rostislav zemřel za svůj lid a Kristovu víru - po krutých mučeních na neznámém místě roku 870. Východní církev si připomíná jeho památku 28. října.

Rostislav Kotrč

Foto: Ervín Kukuczka

ČERNOU? KÁVU, PROSÍM...

Ještě než začnete číst další řádky, zavřete alespoň na půl minuty oči a vnímejte svět kolem sebe jen svými ostatními smysly. Nyní si představte kavárnu, kde je absolutní tma, právě taková, jakou jste teď zažili, kde nevidíte přátele, se kterými jste si přišli popovídat, ani nic z okolního prostředí, své tělo, nevidíte si doslova ani na špičku nosu.

Černočernou atmosféru jsme okusili v pojízdné kavárně Potmě na pražském Ovocném trhu. Zavítala sem tradičně díky Nadačnímu fondu Českého rozhlasu Světluška, který letos slaví již desáté „narozneniny“. V autobusu-kavárně Potmě se role těch, kdo nevidí, a těch druhých na chvíli „vymění“. Ti prvně jmenovaní se stanou na chvíli vašimi očima – tak jako se my stáváme občas průvodci nevidomých – usadí vás do jednoho ze šesti

kup a připraví nápoj. Orientovat se za trojími dveřmi, které nepropustí skutečně ani paprsek světla, můžete jen pomocí sluchu a hmatu, třeba i tehdy, chcete-li do kávy nasypat cukr. Ochutnat kávu na kolech a přispět tak do sbírky Světlušky bude v následujících měsících možné v Ostravě (18.–20.7., OC Forum), Liberci (29.–31.7., nám. Edvarda Beneše), Panenském Týnci (9.–11.8.), Brně (2.–8. 9., Galerie Vaňkovka), Jičíně (13.–15. 9., Valdštejnovo náměstí) a Olomouci (26.–28.9., Horní náměstí).

Nevidomí kavárníci dosud připravili téměř 38 000 nápojů pro více než 25 000 hostů – do sbírky tak přibylo 3 534 763 korun.

Na co jsou peníze použity? Pečlivě hlídáný výtěžek sbírky rozdělují rada odborníků. Světluška podporuje nevidomé v samotném začátku, kdy se ve

tmě teprve učí pohybovat, ale i později – podporuje rozvoj jejich talentu, vzdělání a zlepšuje možnost uplatnění. Zrátou zraku život rozhodně nekončí, přestože žijeme ve světě zaměřeném na vizuální získávání informací. Nevidomí čtou na počítačích s hlasovými výstupy, sledují filmy s komentářem scén, s pohybem do zaměstnání a škol jim pomáhají asistenti a vodící psi; život jim ulehčuje řada pomůcek a výukových programů – to vše stojí nemalé finanční částky. Pokud nemáte možnost navštívit kavárnu Potmě nebo se zúčastnit dalších projektů (např. Nadačního běhu pro Světlušku), lze přispět kdykoli odesláním dárcovské SMS na číslo 87777 ve tvaru DMS SVETLUSKA (cena DMS je 30 Kč). Projekty Nadačního fondu Světluška, jehož patronkou je Aneta Lanžerová, podporují dobrou věc. **red**

KORUNOVAČNÍ KLENOTY

Na korunovační klenoty trvají fronty celé hodiny... Proč? Bůh ví. Alespoň k něčemu lze mít úctu v kotrmelcových dějinách našeho národa. Lidé na výstavu stále přicházejí a nejčastěji ze všeho ty necelé dvě minuty ve Starém královském paláci strávili vyhledáváním mobilu, nastavením a focením. Proč? Aby se měli doma na co dívat? Aby mohli říct “Byli jsme u toho”!?

Fotek bylo (a jistě kvalitnějších) všude v médiích plno. Místo toho stačilo ZASTAVIT SE, ZTICHNOUT a

PROŽÍT „okamžik dějin v čase“. Prostě prožít. NECHAT PROJÍT SRDCEM, V SOBĚ ZABUDOVAT.

Už to neumíme. Média nás svou zrychlenou a těkavou změnou nutí novými a novými podněty k dalším a dalším informacím a prožitkům. Aniž bychom to předchozí strávili, zažili, prožili nebo selektivně vyhodili. Nestačíme trávit ani strávit, natož smysluplně vylučovat (to je metafora!). Neumíme se zpomalit, zastavit, soustředit, prožít podstatně... A žít z toho. Třeba nad **drahokamy Karlovy koruny a jablka je kříž!**

Ilustrace: Jana Wienerová

Symbolické a misijní dodnes. Komu to však dnes ještě něco řekne? Nejde o moc církve nad mocí světskou. Nejde o cenzurapapismus – ten zahanbující mocenský spor dějin. Jde docela obyčejně o moc Boží nad vši mocí světa. Nad králem, stejně jako nad kmámem. Karel to věděl! Vědí to i návštěvníci? Snad si toho doma na svém mobilu všimnou. A snad i prožijí!

Jana Šilerová

POZDRAV Z HANÉ K VÝROČÍ M. J. HUSA

Milé sestry a bratři,

přijměte pozdrav z Moravy z náboženské obce Pěňčín.

Připravujeme se v našem sboru Cyrila a Metoděje k uctění vzpomínky na soluňské bratry a na Mistra Jana Husa. Život píše příběhy a staletí a tisíciletí píší dějiny. I dnes má právě ta doba mnoho co říci, co dáti a být příkladem dnešnímu světu.

Posílám několik svých vět psaných seniorským srdíčkem (69 roků), v němž plane víry žár a láskou Boží je naplněno po okraj.

Zdraví a vše dobré přeje
sestra Mája Dosedělová

Mistru Janu Husovi – svědku Kristovu!

Tobě, Mistře Jene, byla pravda svátostí,
ve tvém srdci planul víry žár.

Ve svaté pravdě tvé, již jsi tolik ctil a miloval,
jsi věren na té pevné Boží skále zůstal stát.

Nezradil, neodvolal náš dobrý Mistr Jan, co kázal jako kněz
v kapli Betlémské, co učil jako rektor na univerzitě pražské.

Svým podmanivým slovem, ryzí vírou a zbožností
prokazoval skutky lásky – bez rozdílu každému člověku.

Slitovně poklekal k lůžku nemocných,
vlastními slzami přiváděl lidi k pokání.

Nebojácně a nahlas odsuzoval pýchu, rozmařilost,
lakotu tehdejších mocných zákoníků a soudců.

Právě jim se stal trnem v oku – ti pak přemýšleli,
jak by jednomu z Čechů, Janu Husovi z Husince, ústa umlčeli.

Byl předvolán do města Kostnice před římský koncil,
na jeho hlavu byla uvalena těžká klatba –

byl vyzván, aby odvolal, co učil, ctil a miloval...

Nezradil, neodvolal – ve své pravdě zůstal stát.

Byl vsazen do žaláře, odkud psával kostnické listy
svým krajanům od podzimu LP 1414 do 4. července 1415.

Byl znovu předveden před tentýž sněm – ortel smrti vyřčen.

Tehdy poklekl na kolena a pravil: „Necht' nesmírná milost,
ó Bože, odpustí křivdu mým nepřátelům.“

Jeho slova však vylétla oknem ven,
aniž by pohnula jediným lidským srdcem.

O dva dny později, 6. července, byl ze žaláře vyveden
cestou poslední za město k hranici.

Spoután a přivázan ke kůlu se vroucně modlil k Bohu –

Otci svému – z jeho úst vyšla slova poslední:

„Co mluvil jsem ústy svými, nyní zpečetím i krví svou.“

Když pak tisíce jisker, svatojánských světlušek pravdy,
vzlétlo k otevřenému nebi kostnickému,

stál Mistr Jan Hus v plamenech čistý jako anděl bílý

a jeho odpurci a tyrané stali se černými demony.

Prach Mistrův roznesl Rýn v šírou dál,

však ne tu pravdu Kristovu, v níž věrně stál.

V našich srdcích a myslích žije dál náš dobrý Mistr Jan.

Zůstává příkladem každému – jemuž je Pravda ctí a zákonem,
život darem, víra světlem a láskou Bůh. Amen.

Z kazatelského plánu

Památka Cyrila a Metoděje

Ve shromáždění – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení.

1. Korintským 14,19

První čtení: Izajáš 56,6–7

Tužby o slavnostech církevních:

2. Aby naši církev po cestách čisté pravdy vedl, v bratrské lásce, zbožnosti a kázni utvrzoval a činil z ní úrodnou vinici, modleme se k Hospodinu.
3. Aby ve všem našem duchovenstvu sobě věrné služebníky a církvi věrné pastýře svou milostí posvěcoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Dobrý Bože, prostřednictvím svých služebníků, slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, jsi přivedl naše předky k poznání svého zákona v jim srozumitelném jazyce. Prosíme tě, veď i nás, abychom srozumitelně zvěstovali evangelium tvého Syna současnému světu! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 3,1–7

Evangelium: Marek 16,15–20

Verše k obětování: Žalm 117,1–2

Verš k požehnání: Marek 10,45

Modlitba k požehnání:

Dobrý Bože, dej, ať tvé svaté slovo, s nímž nás poprvé seznámili soluňští bratři Cyril a Metoděj, vděčně přijímáme a s úctou je zachováváme! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 16, 42

SLOVO MISTRA JANA HUSA K POVODNÍM

Dům duchovní jest Bohu vzácnější než všickni domové a kostely kamenné i dřevěné všeho světa. – Jsou dva domy duchovní, jakož Kristus pokládá v 7. kap. sv. Matouše a v 6. sv. Lukáše: Dům duchovní prvý jest dům ctností v Kristovi založených; druhý dům jest dům nestálý, na stvořeních založený. O těch domech takto mluví Spasitel: Každý, kdož jde ke mně, a slyší řeči mé, a činí je, ukáži vám, komu jest podoben: podoben jest člověku dělajícímu dům, jenž kopal hluboko, a položil jest založení na kameni; a když se stala povodeň, udeřil jest potok na dům ten, a nemohl jím hnouti, neb jest na pevném kameni. Až, to máš o domu duchovním pevném. Dále dí Kristus: Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, jenž stavil dům svůj na zemi bez založení; na který udeřil jest potok, a ihned spadl, a stal se pád veliký domu toho. Až, to máš o druhém domu. K prvému domu, aby byl dokonán, sluší nejprve způsob cesty, to věz, aby člověk šel k Ježíšovi následováním ctnostným; druhé, aby slyšel řeč neb slovo Kristovo; a třetí, aby je naplnil skutkem; neb nížádný nebude spasen, nebude-li Krista následovati v ctnosti.

Miloslav Kovář,

(Husovy perličky – denní čtení ze spisů Husových, kap. Dům duchovní, Praha 1906)

Sestry a bratři,

letošní jarní deště a povodně nám připomněly, jak jsme ve svém bytí zranitelní, ale i pomohly hlouběji pochopit (díky televizi a médiím) biblická slova Kristova, potažmo Husova, hovořili-li o dvou stavitelích, o dvou cestách smýšlení a jednání, mezi nimiž nám dává vybrat, zvolit. Nevnučuje řešení, ale předjímá možné následky obou cest. Kristus s geniální průzračností prostým posluchačům skrze podobnoství předkládá z „líce“ základní principy a hodnoty, které nás „drží pohromadě“, coby zdravě fungující jedince, rodiny i národ; z „rubu“ to, co lidi vzdaluje, atomizuje, paralyzuje – vzájemně i vůči Stvořiteli.

Souběžně s přírodními, živelnými povodněmi přišla koncem jara do českomoravské kotliny i „povodeň politická“, destruktivně zasahující „honosné stavby města „nahore položeného“; zasahující do „souhvězdí“ VIP, partajních politiků. Až čas (a vyšetřování) ukáže, kde a jaké (nevědomě či vědomě a záměrně, s bláhovou nadějí, že žádná „povodeň na našem kopci“ nehrozí) přednostově veřejné-

ho života stavěli své „domy“, tj. úmysly a činy. Buď v „záplavových nivách řek“, podléhající pokušením nekalého a hédonistického života každodenního, na hlině a „pisku“ mafiánských praktik. A nebo na „skále“ nadčasově platných principů, jež ve finále zkoušek odolají vichřicím a potokům dravých vod – tj. pomluvám, intrikám a trestním oznámením od škodolibých protivníků politických.

V souvislosti s posledními událostmi ve věcech veřejné správy nás možná napadne ono známé, už králem Šalomounem proslavené: „...pod sluncem není nic nového“ (Kaz 1,9) nebo dramatictější – slovo Kristovo: „Každé království vnitřně rozdělené pustne a dům za domem padá“ (L 11,17).

Při současné „vyspělosti“ naší politické kultury se dá předpokládat, že podobné „politické povodně“ budou do českomoravské kotliny přicházet i nadále, pokud se vůdčí mužové/ženy neobklopí spolupracovníky schopnými, důvěryhodnými, bohabojnými, kteří nenávidí úplatek, jak to radil (už před 3 200 lety) vůdci Izraelitů Mojžíšovi na cestě pouští jeho tchán

Jitro, měl - li soudit úspěšně svůj početný lid (viz Ex 18,21–27).

Možná nás letošní velká voda měla vnitřně posunout (dál, výš?); připomenout, abychom nespoleháli na stvořený svět a věci v něm, ale moudřeji prvně na samotný zdroj bytí. Možná máme více a účinněji přemítat o tom, zda, kdy, kde a jak nás může doběhnout vlastní minulost, tj. důsledky starých, chybných rozhodnutí, dosud neuspokávaných vztahů, nedořešených problémů a neuskutečených slibů – v oblasti osobní či pracovní, veřejnosprávní; přemítat o tom, co je změnitelné, napravitelné naší vůlí a vlivem. Je naděje, že pokud budeme chtít více žít v pravdě, více „být“ než „mít“ (E. Fromm), při korektivním vědomí, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“ (1 Tm 6,10), pak naše vnitřní radost bude hlubší, spánek pokojnější a „složíme svůj stan“ (P 1,14) zde nikoli předčasně, ale v plnosti a „syť dnů“ (Jb 42,17) – ve funkcích i obecně lidsky.

Kěž máme vůli být lidmi dobré vůle.

To nám všem přeje

Milan Vostřel, farář

Nad Písmem

„VŠECHNO PRO VĚTŠÍ SLÁVU BOŽÍ“

Slavíme tři svědky minulosti, kteří se zasloužili o dějiny našeho národa. Náleží jim naše sláva. Sláva je to, po čem prahne, pokud nás vchovali k tomu, že slavný je ten, kdo se o něco zasloužil. Takže chceme mít spojeno příjemné s užitečným. Něco světu odevzdat a přitom se ohrát na výsluní lidské popularity. Podíváme-li se na ně blíže, zjistíme, že jim vůbec o slávu nešlo a že ani moc slavní za svého života nebyli. Ne že by kolem nich nebylo rušno. Byly to z hlediska své doby kontroverzní osobnosti. Tažení Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu bylo trnem v oku francouzským kněžím, kteří tu doposud měli jediný vliv. Cyrilice a hlaholice byly trnem v oku latiníkům, kteří do té doby nabízeli pouze spisy latinské. Těm dvěma řeckým moudrým mužům šlo o to, jak nám Slovanům podat křesťanskou kulturu tak, aby nám byla co nejprístupnější. Stručně řečeno: šlo jim o nás.

Mistr Jan Hus také nestál o slávu. To, co bylo tehdejší církvi trnem v oku, bylo mimo jiné jeho nabádání chudých, ať neplatí odpustky. Ať neplatí dopředu za něco, na co nemají peníze a co možná vůbec nebude potřeba. Takové předplácení si pokání za viny ještě nespáchané. Hus měl péči o chudé lidi. Ve věci českého člověka se angažoval mimořádně i na vysokém učení pražském. Na Cyrila a Metoděje chodila do Říma udání, na Husa chodila do Říma udání taktéž. Všichni, které oslavujeme, byli ve své době na hranici společenské únosnos-

ti a téměř již procento za ní. V kontextu s nimi se vraťme třeba k takovému apoštolu Pavlovi. Jemu původní apoštolové nedovolili vůbec první roky službu a svědectví o Kristu. Protože mu zkrátka nevěřili. Vždyť několik let křesťany honil jako divou zvěř. A když Pavel o sobě tvrdí, že je nejmenším z apoštolů, tak to miní doslovně, a nikoli obrazně. A přece je dnes apoštolem národů.

Buďme opatrní na světskou slávu. Skutečná sláva se rodí z toho, co po člověku zůstává jako mapa pro druhé. Jako návod cesty z labyrintu. Jako pomoc příštím generacím. Už dnes možná mezi námi určitě žijí lidé, na které se naše společnost dívá z patra, protože říkají zdánlivě nevhodné a nepopulární věci. Ale dějiny jim dají za pravdu. Nebo jinak řečeno – Bůh některé věci ozřejmí zdánlivou náhodou sám. Třeba deník Anne Frankové. Našli jej náhodou při opravě střechy. Pro statisíce dětí mé generace se stal neuvěřitelným svědectvím o hrůze války, takovým, jaké nám

žádný vědecko-populární pohled nemohl dát. Kolik vědců bylo ve své době považováno za bláznů a čas jim dal za pravdu? Kolik slavných lidí se považovalo za polobohy, Caesarem počínaje, Leninem konče, ale historie prokázala, že v zajetí slavomamu byli nejen oni, ale i celé jejich okolí? Proto budme v oblasti slávy opatrní.

Ignác z Loyoly, tak diskutovaný a často tak nekorektně vykládaný, razil heslo: „Všechno pro větší slávu Boží.“ A taky se snažil žít pro větší slávu Boží. Myslím, že to je dobrý návod pro to, jak se stát slavným a přitom nebyť slávou ohrožen. Jak s představou slávy nakládat.

Na každém postu, na kterém stojíme, ať už jako kuchařky, učitelky, účetní, duchodci, úředníci, invalidé, máme možnost konat pro své výhody, nebo pro větší slávu Boží, konat buď pro sebe, nebo pro toho, kdo to víc potřebuje. A když se přikloníme k té druhé variantě, tak tím nejlépe oslavíme své červencové velikány a nejlépe potěšíme Krista samého. Marta Silná

Otče Ježíše Krista i Otče náš,
vzýváme s věčnou chválou,
že svým Duchem probouzíš v církvi svědky,
kteří statečně ukazují na tvého Syna
jako jedinou skutečnou Pravdu.
Děkujeme ti, že jsou mluvčími,
kteří varují církev před bludným scestím.
Děkujeme, že se ukazují být trvalým příkladem,
co znamená náležet Pánu v životě i ve smrti.
Prosíme, abys i nyní a nadále probouzel v církvi
dosti takových, kdo jsou velcí ve víře, lásce i naději
a jdou neochvějně cestou Ježíše Krista. Amen.

ŠOK Z ALMUŽNY — JERUZALÉMSKÉ HAPPENINGY ČESKÉHO UMĚLCE

Pokračování z minulého čísla

„HITLER, HITLER!“

Poslední dny svého pobytu jsem do Mea Šearim chodil skoro každý druhý den. Za kresby ani za obrazy jsem nikdy nechtěl peníze. Připadalo mi, že by to již nebyl prostředek navázání vztahu. Ale v jednom z posledních dnů mi někteří sami začali dávat peníze a přímo mi je vnutili, takže jsem si je nakonec vzal. A nejen to. Někdo mi donesl vodu či židli, jedno dítě mě začalo ovívat papírem, aby mi nebylo vedro, jiné na mě začalo z okna házet bonbony. Občas kolem stál dav dětí i dospělých a hypnoticky mě pozorovali při práci. Myslím, že alespoň některým z nich docházelo, že možná jsem křesťan. Sám jsem to nikomu neřikal, abych nevzbudil podezření, že jsem misionář, který je přišel obracet na křesťanství. Vnímám jsem, že bořím bariéry. Jednou se mě např. jeden chlapec (který mimochodem uměl dobře anglicky) ptal, zda jsem gój, pohan. Jeho sestra ho napome-

nula, něco ve smyslu: „Nech to být.“ Měl jsem i trochu negativní zkušenost, ale stála za to. Procházel jsem Mea Šearim už celkem večer, když tu na mě začaly nějaké děti pokřikovat: „Hitler, Hitler!“ Vysvětloval jsem jim, že Hitler nejsem. Pak se mě jedno z dětí prostřednictvím staršího chlapce překládajícího do angličtiny ptalo, zda jsem pohan. Když jsem řekl, že pro něj v podstatě ano, začal přede mě pohrdavě plivat. Pokračoval tím, že se mě ptal, čemu věřím. Některé děti ukazovaly na blízký kostel a z prstů vytvořily kříž a naznačovaly mi otázku, zda jsem křesťan. Tak jsem jim odpověděl, že ano. A opět si začaly s ještě větším pohrdáním odplivávat a volaly: „Fuj, Ješu.“ (Tito ortodoxní židé schválně neřekají Ješua, ale Ješu, což prý je zkratka věty: „Buď vymazáno jeho jméno.“ Tím nad Ježíšem vyslovují prokletí.) Epizodku ukončil onen překladatel, prý ať už mě nechají na pokoji.

KOUZLO PŘEVLEKU

To už se blížil příjezd mých přátel z České republiky. Někdy čas předtím jsem si poprvé v životě nechal narůst plnovous. V důsledku toho jsem se pak rozhodl, že se pokusím obstarat si typický ultraortodoxní židovský kabát a klobouk – své přátele z Čech překvapím tím, že se převléknu za ortodoxního žida. Vše měl podtrhnout plnovous, o kterém nikdo z nich nevěděl. Pejzy, které jsem neměl, zde všichni ultraortodoxní židé nenosí. Kromě tohoto vtípku jsem však také měl touhu trochu si vyzkoušet působit jako ortodoxní žid a podvědomě se jim zase nějak přiblížit. Kabát jsem našel celkem brzy. V Mea Šearim totiž židé často odkládají na ulici šaty, které už nechtějí nosit, s tím, že si je vezme někdo jiný. Dlouho mi ale trvalo najít klobouk. Modlil jsem se za to. Našel jsem ho krátce předtím, než moji přátelé dorazili. Byl značně zaprášený, což mi jen potvrdilo, že je opravdu odložený napořád a nikomu již nepatří. Ač jsem ho našel v Jeruzalémě, jeho značka byla z Bronxu v USA a na kůži stálo vyraženo „Made in Czech Republic“. Pak tedy nadešel den setkání. Čekal jsem u Damašské brány, až moji přátelé přijdou od Zahradního hrobu, abych je tajně sledoval na cestě do centra. Chtěl jsem se s nimi setkat někde, kde kolem bude více ortodoxních židů, aby celá situace byla co nejpřirozenější. Čekal jsem už asi tři hodiny a cítil se jako v bazénu, pokud chápete, co mám na mysli. Nebyl jsem si také jistý, v čem všem jsem se

nevědomě lišil od pravých židů. Proto jsem stále předstíral, že telefonuji. Nechtěl jsem se s nikým dát do hovoru, abych nebyl rozpoznán jako podezřelý, obzvláště ne vsudypřítomnými vojáky. To by také mohlo znamenat, že jsem terorista. Mohl by tak vzniknout skutečný problém. Ale přesto, že jsem dělal, že telefonuji, se zastavilo jedno auto s ortodoxními židy. Ptali se mě, myslím, kde je Zeď nářků. Za chvíli na mě začala zezadu mluvit jedna ultraortodoxní dívka a ptát se na cestu ke Zdi nářků. Nebyl jsem si jistý, zda dobře rozumím, tak jsem omluvněma očima naznačoval, že nevím či nemohu odpovědět. Prožil jsem tak úzkou propojenost celé komunity na vlastní kůži. Pak jsem ve svém převleku přišel k arabskému žebračovi (a pak také žebračce) a dal jim nějaké peníze. Bylo opravdu zajímavé pozorovat jejich nevěřící údiv, až skoro obavy. Stalo se jim nejspíš poprvé v životě, že něco dostali od ultraortodoxního žida. Také jsem dal dýško prodávací džusu. Byla to vlastně skrytá performance, kdy jsem se převlékl za jednu zúčastněnou stranu a snažil se „usmiřovat konflikt konáním dobra druhé straně“. Konečně dorazila skupina českých přátel. Začal jsem je potají sledovat. Stále jsem předstíral, že telefonuji.

Měl jsem sklopenou tvář, občas jsem si ji trochu zakrýval. Pak jsem v jednu chvíli zjistil, že stojím asi na dva metry tváří v tvář jednomu z mých přátel. Zpětně jsem se však dozvěděl, že ho ani nenapadlo, že jsem to já. Spíš pak měl trochu podezření, když jsem jim byl stále v patách. Svým kamarádům prý řekl: „Ten ortodoxák je nákej divnej, vypadá to, jako by nás sledoval.“ U Jaffské brány nadešel slavný okamžik. Celou skupinu jsem nenápadně předhonoil a pak jsem šel chvíli vedle jedné sestry, kterou jsem chtěl překvapit ze všech nejvíce. Poté, co se na mě otočila, podíval jsem se jí na delší chvíli do očí. Vykulila na mě oči – a následovalo vřelé nadšení všech a málem i objímání, čemuž jsem pro jistotu zabránil – bál jsem se, abych nebyl odhalen...

Aleš Novák

Převzato se svolením z časopisu

Život víry 2013/4, str. 20

Ing. arch. Aleš Novák působí jako architekt a výtvarník. Absolvoval Fakultu architektury Technické univerzity v Liberci a dvě stáže na AVU v Praze. Od roku 2007 studuje na Vysoké škole uměleckopřmyslové v Praze. Vystavoval samostatně i ve skupinách, mj. i v Národní galerii. Je členem KS Praha.

DEMYTOLOGIZACE ANEB ČTĚTE ČESKÝ ZÁPAS!

Český zápas (dále jen ČZ), jedno z nejstarších prvorepublikových periodik, vstoupil do 93. roku své existence. Jméno mu dal do vínku sám zakladatel a první patriarcha Církve československé Karel Farský. Byl to také on, kdo zavedl od počátku otiskování postil, čili kázání na biblické slovo pro každou neděli. Týdeník si prošel během svého historického vývoje mnoha změnami a skutečnými „zápasy“, ano i klinickou smrtí, ale máme jej k dispozici dodnes. A právě v nové době, po roce 1989, se nejlépe ukazuje, jak životná je v církvi Farského myšlenka náboženského vývoje, která platí i pro církevní tisk coby zrcadlo duchovního kvasu. ČZ byl ve své době živoucím polem veřejných diskusí a plamenných komentářů k duchovní i společenské situaci mladé republiky, byl skutečným myšlenkovým zápasem o duchovní směřování národa a jako takový byl také ceněn.

Metamorfóza ČZ závisela vždy na několika faktorech: **společenském klimatu, osobnosti redaktorů, podpoře mateřské církve zdola i shora a na kvalitě a tématech příspěvků.**

Tyto jsou také základními platformami, na kterých se vytvořily církevní mýty o ČZ. Nutno představit, že jde o mýty nevyčíslené, ale bohužel živoucí.

Společenské klima: první mýtus vyrůstá z duchovního liberalismu současné společnosti. Český zápas byl (i díky cenzuře minulého režimu) vytlačena na okraj veřejného zájmu zcela mimo novinářský mainstream a jako periferní médium je

vnímán po roce 1989 i v mateřské církvi. Své původní úlohy v církvi již nenabyl. Mýtus pak spočívá v domněnce, která neodpovídá jeho výše zmíněné historické ani faktické hodnotě jako výkladní skříně církve a říká: Český zápas je přežitkem minulosti. Tento mýtus je nebezpečný svou strnulostí, protože nebere vážně záměr otců zakladatelů ani evoluční paradigma.

Rezignace řady čtenářů na ČZ jako takový navíc souvisí s druhým mýtem, který **paušálně prohlašuje, že ČZ se nedá číst.** Tento názor šíří v církvi často lidé, kterým nevyhovuje osoba šéfredaktora nebo samotná koncepce ČZ. Další kritika se v tomto mýtu snaží na obsahovou kvalitu či témata článků. To způsobuje situaci, kdy mýtus žije svým vlastním životem, nezávisle na tom, zda kvalitní články v tisku jsou či nejsou. Takové mytické předporozumění neškodí jen církevnímu tisku, ale i církvi jako takové. K tomu nedávno trefně poznamenal plzeňský biskup Filip Štojdil, že údem církve chybí noblesa a velkorysost. Ano, je to známka české malosti, která, jak jinak, charakterizuje i Československou církev jako věrný obraz české společnosti a jejího naturelu. Svoboda, kterou jsme si vyvzvonili klíči v roce 1989, se rychle stala svobodou nereflexivně kritiky čehokoliv a kohokoliv. Za mnoha příkrými slovy zde stojí pověstné čecháčkovství – jedovatá sloučenina závisti a lhostejnosti.

Další mýtus povstává jako Ikarus z popela totality v **přesvědčení o tom, že ČZ je cenzurován.** Příspěvatelé, jejichž články nebyly otiště-

ny, si mohou snadno osvojit toto přesvědčení. Je to ovšem prvoplánové a pohodlné vysvětlení, které je pro důvěru v církvi škodlivé proto, že neodpovídá skutečnosti. Vytváří v církvi nezdravé klima „my versus oni“, povrchní alibismus, zakončený rezignací čimkoliv do ČZ přispívat. Nutno přitom uznat, že důvody k neotištění příspěvku mohou ležet jak na straně autora, tak na straně redakce. Také kvůli tomu byla nyní nově zřízena redakční rada ČZ, aby pomohla redakci s aktualizací obsahu a s obnovou smysluplné komunikace a spolupráce s církvi na dalším osudu církevního tisku.

Poslední mýtus spočívá v **odcizení církevní teorie a praxe** a ukazuje na nehlubší zranění církevního společenství, na otevřené rány těla Kristova, jimž se církev cítí být. Zde je nutné, aby si každý věřící položil otázku: Proč čtu či nečtu Český zápas? Je to pouhá nedisciplinovanost nebo již vnitřní přesvědčení? To první se dá léčit, ale to druhé je zhoubné. Odpovíme si, prosím, upřímně. Dovětkem je nepravdivá fáma, že tištěná forma ČZ vychází již jen v počtu sta kusů. A tak závěrem a pro lepší pochopení smyslu tohoto článku jako pokusu o demyologizaci Českého zápasu cituji svobodomyšlná slova Mistra Jana Husa z roku 1409, vyřčená proti nařízení arcibiskupa Zajíce spálit Viklefovy knihy, která přeneseně platí i pro další osud ČZ: **„Knihy se mají číst pro pravdu, kterou mohou obsahovat, a ne ničit kvůli omylu, který by mohly rozšířovat.“**

Tomáš Procházka

DIAKONICKÝ WORKSHOP

Díky spolupráci měst Hrádek nad Nisou a Žitavy a Diakonie naší církve se uskutečnil workshop „Sportovní možnosti pro lidi s handicapem“. Konal se v květnu v Heřmanicích v Podještědí a setkala se zde 22 účastníků z Čech, Polska a Německa. Ráda bych vám popsala dva okamžiky z tohoto workshopu, na který přijeli i členové Klubu bez bariér z polské Bogatyni.

Naše společnost se pomalíčku učí žít s lidmi na vozíčku nebo s jiným handicapem. Pomalu zvládáme proměňovat naši nejistotu a soucitný výraz v potřebnou pomoc. Co mě ale úplně odzbrojilo, bylo, když terapeutka Agáta vzala židli na bowlingovou dráhu, aby se Daniel, který je upoután svou nemocí svalů na vozík, ale nemoci se nepoddává a za pomoci druhých a zábradlí dokáže vyjít do schodů, mohl o tuto židli opřít a bowling hrát společně s námi. V tu chvíli mi došel význam integrace a potřeba hledat další cesty k sobě navzájem.

Druhý den měla Agáta referát o tom, co vše v rámci klubu dělají, a také vyprávěla, jak přihlásila Daniela na „Evropský maraton vozíčkářů 2012“ ve Zhořelci. V den maratону přijeli na start s Danielovým obyčejným nemocničním vozíčkem a když Agáta viděla, s jakým technickým sportovním vybavením, trenéry a doprovodnými týmy nastupují ostatní závodníci a do jaké situace tak mladého závodníka

nechtěně dostala, zmocnilo se jí zděšení. Daniel však na svém obyčejném vozíku zvládl 42 km a 150 m převýšení a do cíle dojel jako první...

I letos se Daniel závodu zúčastní opět na svém obyčejném vozíku. Po loňském vítězství byl sice přijat do sportovního klubu v Bogatyni a má svého trenéra, ale na vozík se peníze nenašly. Účastníci workshopu se dohodli, že se mu pokusí pomoci, aby v roce 2014 mohl startovat za stejných podmínek jako soupeři.

Už nyní připravujeme další společné akce. Na hrádeckých městských slavnostech budou mít lidé s handicapem možnost představit svou činnost v rámci výstavy chráněných dílen působících zde v Trojzemí v husitském kostele v Hrádku nad Nisou. Na podzim se budou prezentovat na „Festiválu umělecké tvorby osob s handicapem“ v polské Bogatyni. Pokud byste se i vy chtěli zapojit nebo pomoci, jste srdečně vítáni a zváni.

Hedvika Zimmermannová

ZPRÁVY

V Husově sboru v Brně-Tuřanech se v červnu konala vernisáž fotografií z Ugandy a Rwandy. Po prezentaci o životě a rozvojové práci v ugandské vesničce Kitokolo následovala beseda s ředitelkou projektu Anette Akankwasha a jednou z autorek fotografií Marianou Košičkovou.

POZVÁNÍ DO DIVADLA

Zahradní slavnost ve Stavovském divadle

Národní divadlo uvedlo na scéně Stavovského divadla jako poslední činoherní premiéru této sezóny Zahradní slavnost, kterou napsal Václav Havel v roce 1963. Dnes již klasický dramatikův text je postaven na archetypu pohádkovém a mytologickém. Divák si s herci i ostatním publikem společně hlouběji prožije absurditu života, černý humor. „Likvidační komise, co to je likvidovat,“ přemýšlí při sledování děje divák, „co to znamená anulovat všechno a vyprázdnit smysl?“ Ti starší z nás si při tom vzpomenou na čas totality a její příznačnou frázovitost, záplavu nic neříkajících tvrzení, zplnělost slov. V souvislosti s půdorysem českých dějin v inscenaci symbolicky nacházíme Oldřicha a Boženu jako rodiče Huga, který nám silně připomíná Hloupého Honzu z českých pohádek. Jejich syn se učí fráze asi tak, jako se Honza „učil“ latině. Vytuší intuitivně, jak tyto nic neříkající fráze použít, a získávat tak moc nad druhými. Je to tedy zejména divadelní hra o frázi, která automatizuje člověka a lidské vztahy, kdy řeč má sklon se usazovat a kamenět. Hugova intelektualita je bezcílná, ryze samoúčelná, neangažovaná a morálně indiferentní. „Absurdní divadlo nevznáší historii do současnosti, dosud historicky nepřehlédlné, ale tuto současnost přímo historizuje,“ napsal ve své předmluvě k uvedení Zahradní slavnosti známý divadelník Jan Grossman. Absurdní divadlo demaskuje zlo v rozsáhlém kontextu. Zlo pracuje šablonou, frází, konvencemi, dogmaty. „Středem pozornosti není zlo ve svém výsledku, ale zlo počáteční, rodící se, zlo ve stádiu nepozorované inkubace.“ Konstatujeme, že absurdní divadlo klade provokativní otázky a probouzí tak naše myšlení a citění. Režisér Dušan D. Pařízek kongeniálně vykládá strukturu Havlovy hry, pracuje s textem a kontextem, snaží se postihnout za tvůrčí pomoci herců jejího ducha. Zahradní slavnost ve Stavovském divadle se stává zajímavou kulturní událostí a rozhodně by ji měli zhlédnout nejen pamětníci doby, ale především mladší generace. (Více na www.narodni-divadlo.cz/cs) **Olga Nytrová a Václav Strachota**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

POSLÁNÍ SEDMDESÁTI

Vypisujte písmenka do tajenky z horní tabulky v pořadí daném čísly ve spodní tabulce.

P	J	O	Í	I	C	Á
M	Y	J	L	O	A	K
V	Á	E	S	M	E	L
O	S	Z	K	V	Á	V

6	13	16	9	24	19	4
21	28	1	26	7	14	27
3	11	20	5	12	22	10
17	8	23	15	18	2	25

(Řešení z minulého čísla: *Následuj mne.*)

Jana Krajčříková

Logo setkávání mládeže

Vyhlášíme soutěž o grafický návrh logo setkávání mládeže Církve československé husitské. Autor vítězného návrhu obdrží poukázku na víkendový pobyt pro dvě osoby v penzionu Betlém v Jánských Lázních.

Návrhy vystihující každoroční setkávání mladých husitů a jejich přátel zasílejte nejpozději do 15. září na adresu naukového odboru, nezapomeňte uvést své jméno, bydliště, datum narození, telefonický a e-mailový kontakt. Grafické návrhy přijímáme jak v papírové, tak elektronické podobě. Vyhlášení výsledků soutěže proběhne v rámci V. Celocírkevního setkání mládeže naší církve v Plzni, 27.–29. září. Při hodnocení návrhů bude porota upřednostňovat návrhy mladých členů ČČSH. Kontakty: e-mail: kristyna.mlynkova@ccsh.cz. Poštovní adresa: Naukový odbor ÚÚR, Wuchterlova 5, Praha 6 – Dejvice, 166 26.

Za naukový odbor
Kristýna Mlýnková

Koncerty u sv. Mikuláše

• 8. 7. - 20 hodin

Bach, Händel, Vivaldi, Mozart
Camerata Pragensis Orchestra, A. Bárta – varhany

• 9. 7. - 17 hodin

Bach, Mozart, Franck, Caccini
Canto, corno e organo V. Trojanová – varhany, R. Kyrálová – mezzosoprán, T. Kyrál – lesní roh

• 10. 7. - 14 hodin

benefiční koncert – zdama
Evander Youth Choir (J. Afrika)

• 10. 7. - 17 hodin

Bach, Mozart, Dvořák, Widor
B. Rabas – varhany, J. Jonášová – soprán

• 11. 7. - 17 hodin

Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Štástný – varhany, cembalo, V. Vlha – hoboj

• 12. 7. - 12 hodin

benefiční koncert – zdarma

• 12. 7. - 17 hodin

Bach, Telemann, Händel, Franck
M. Šestáková – varhany, V. Kozderka – trubka

• 12. 7. - 20 hodin

Dvořák, Ravel, Charpentier,
Vivaldi

New Prague Radio Symphony

Collegium,

M. Zvolánek – trubka

• 13. 7. - 17 hodin

Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková – varhany, V. Líková – soprán

• 13. 7. - 20 hodin

Dvořák, Ravel, Charpentier,
Vivaldi

New Prague Radio Symphony

Collegium,

M. Zvolánek – trubka

• 14. 7. - 17 hodin

Bach, Händel, Mozart, Telemann
O. Kvěch – varhany, V. Slivanský – flétna

• 14. 7. 2013 - 20 hodin

Vivaldi, Schubert, Dvořák,
Gershwin

Consortium pragense orchestra,

Š. Heřmánková – soprán,

Miroslav Laštovka – trubka

• 15. 7. - 20 hodin

Mozart – Requiem d moll

Praga Sinfonieta Orchestra

& Vox Praga Chorus & Solist,

dirigent: M. Němcová

ZEKUMENY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA ŘEŠÍ I PŘÍPADY KŘESŤANŮ ŠIKANOVANÝCH NA PRACOVÍŠTÍCH

Soudci Evropského soudu pro lidská práva zasedli v květnu, aby zvážil odvolání trojice britských občanů, křesťanů, kteří bojují za svá práva poté, co byli vystaveni šikaně na pracovištích kvůli svému křesťanskému přesvědčení.

Zdravotní sestra Shirley Chaplin nosila skoro třicet let své praxe na krku křížek. Podle nových směrnic byla ale vyzvána managementem, aby křížek sundala. Přestože příslušníkům jiných náboženství byly povoleny výjimky, Shirley se musela kvůli tomu, že trvala na svém křížku, přesunout na jinou pracovní pozici, která byla po půlroce zrušena. Podle nemocnice prý ohrožovala bezpečnost práce. Obhájcí ovšem prostudovali dokumentaci a zjistili, že „bezpečnostní“ důvody byly do směrnice zapracovány až později.

Další, kdo se soudí o svá práva, je poradce Gary McFarlane, který se na jednom semináři vyjádřil, že na základě svého křesťanského přesvědčení by měl potíže poskytnout sexuologické poradenství páru stejného pohlaví. Byl vyhozen za „nepřístojné chování a diskriminaci na základě sexuální orientace“. Ve skutečnosti však k situaci vůbec nedošlo, takže zdůvodnění propuštění operovalo s hypotetickou situací. V ústavu bylo dost jiných odborníků, kteří by se takového případu mohli ujmout, takže podle advokátů plnění poslání organizace nebyla ani v nejmenším ohrožena. McFarlan tak byl postižen za „myšlenku“ – což je podle jeho právních zástupců neudržitelné.

A třetím případem, o kterém se rozhodovalo, zda se dostane k projednání nejvyšší komory Evropského soudu, byla matrikářka Lilian Ladele, která po roce 2004, kdy byla legalizována homosexuální partnerství, odmítala pro své přesvědčení asistovat takovým sňatkům. Zpočátku jí zaměstnavatelé umožnili výjimku a tyto případy přebírali její kolegové. V prosinci 2007 byla ale výjimka zrušena a žena byla obviněna z homofobního smýšlení. V červenci 2008 se soud vyjádřil v její prospěch a uznal, že byla omezená zaměstnavatelem. O rok později ovšem tribunál zaměstnaneckých kauz změnil rozhodnutí soudu. V lednu letošního roku zamítl Evropský soud žalobu tří křesťanských zaměstnanců s tím, že Británie sice přestoupila článek 9 evropské konvence, ale že přestupek spadá do „diskrétních záležitostí jednotlivých zemí“.

Podle Křešť'an dnes

PAPEŽSKÁ AKADEMIE SE ZABÝVALA EVOLUCÍ ČLOVĚKA

V dubnu se konalo setkání pracovní skupiny Papežské akademie věd, která se zabývala evolucí člověka. „V onom prvotním transcendentním původu člověka bychom měli skutečně připustit přímou účast Boží,“ řekl biskup Marcelo Sanchez Sorondo, kancléř akademie.

V textu, který byl vydán těsně před tímto setkáním, biskup Sanchez, kardinál Roger Etchegaray a Henry de Lumley, ředitel Ústavu paleontologie člověka v Paříži, uvedli, že „devět miliard let uplynulo od Velkého třesku ke vzniku prvotního neživého oceánu na planetě Zemi a pak další čtyři miliardy let trvalo, než se objevil člověk se svými 100 miliardami mozkových buněk a schopností klást si otázku, jaká je jeho úloha v dějinách vesmíru a života, a rekonstruovat svou vlastní historii“. „Věřící abrahámovských náboženství vědí, že výchozím bodem není amorfní náhoda či jakýsi osudový zvrát, jak předpokládají skeptikové a materialisté,“ pokračují. „Křesťané vědí, že vědci za svůj původ nejsvětější Trojici, která jim úkonem lásky poskytla privilegium poznávat a milovat Boha a být správci stvoření. To lze již zahlédnout v náboženství obecně a také u předkřesťanských filozofů.“

Papežská akademie věd není orgánem učitelského úřadu, jak je vysvětleno na jejích webových stránkách. Jedná se o nezávislý subjekt, a ačkoli k jejímu znovustavení (v roce 1936) došlo důsledkem papežské iniciativy a nachází se pod přímou ochranou úřadujícího papeže, akademie definuje své vlastní cíle takto: „... podporovat pokrok v matematice, fyzice a přírodních vědách a studiu epistemologických problémů souvisejících s těmito vědami.“

STO TISÍC KŘESŤANŮ JE KAŽDÝ ROK ZABITO KVŮLI VÍŘE

Vatikán vyjádřil „veliké znepokojení“ kvůli situaci křesťanů v některých částech světa a kvůli porušování náboženské svobody. Každý rok je asi sto tisíc křesťanů zabito z důvodů, které souvisejí s jejich vírou, informoval na konferenci zástupce Vatikánu při OSN v Ženevě Silvano Tomasi Maria. Křesťané různých denominací jsou svědky ničení svých bohoslužebných míst, stávají se obětmi znásilňování, jejich představitelé jsou unášeni, vysvětlil Tomasi. Konkrétně poukázal na dva biskupy z Aleppa, kteří zmizeli před několika týdny. „Mnohé z těchto činů jsou důsledky fanatismu, nesnášenlivosti, terorismu a diskriminačních zákonů.“ I v západních zemích sílí trend, kdy jsou křesťané vylučováni z veřejného života, marginalizováni a je popírán jejich historický přínos pro společnost, řekl vatikánský diplomat.

VÁNOCE OFICIÁLNÍM SVÁTKEM NA UNIVERZITĚ V HAIFĚ

Letos poprvé izraelská univerzita vyhlásila Vánoce jako oficiální svátek. Toto rozhodnutí učinila haifská univerzita.

V polovině května letošního roku senát univerzity rozhodl, že všichni studenti budou mít další tři volné dny v termínech nejvýznamnějších křesťanských, muslimským a drúzských svátků – Vánoc, Íd al-fitr, který se slaví po skončení ramadánu, a Íd al-adhá čili Svátku oběti. Jedná se o první případ, kdy se izraelská univerzita rozhodla učinit takovýto krok.

Podle Res Claritatis

